

KLASICIZEM

Klasicizem se je razvil v 17. stol. v Franciji. K nastanku so pripomogle nove družbene in ideološke razmere. Tem pojavom so ustrezala načela klasicistične književnosti. Za najvišje merilo pisanja je razglasila razum in skladnost z naravo. Za zgled si je postavila antične vzore, češ da sta v njih razumnost in skladnost z naravo popolnoma dosežena. Zahtevala je strog red in razumsko disciplino pri izbiranju snovi, v izražanju čustev, v pojmovanju posameznih zvrsti in njihovih značilnosti, v kompoziciji in stilu. Odklanjala je preveliko ali samovoljno individualno čustvenost in fantastiko, zaničala svobodna kompozicijska načela in zavrgla pretiravanje v stilu. Za vsako literarno zvrst je določila posebna pravila in jih strogo ločila med sabo. V dramatiki je uveljavila zahtevo po enotnosti kraja, časa in dejanja. Očistila je verz. Jezik in stil je podredila načelu jasnosti in razločnosti. Z vsemi temi načeli je prišla ne samo v nasprotje z ostanki srednjeveških književnih tradicij, ampak tudi z renesanso, predvsem pa seveda s stilno preobloženostjo baroka, s katerim sta jo sicer družila čas in isti družbeni pogoji. Višek je dosegla v drugi polovici 17.stol.

Klasicistična književnost je razvijala predvsem tiste literarne zvrsti, ki so bile v skladu z njenim poudarjanjem razuma. Gojila je ep, ni pa poznala prave lirike, pač pa predvsem miselno poezijo.

Predstavniki: Moliere, Racine, La Fontaine in drugi.